

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **PESTALL s.r.o.**, se sídlem Tovární 298, Prachovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti úkonu žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. 32317/17/5100-41451-711647, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 31 Af 93/2017 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad pro Pardubický kraj, Územní pracoviště v Chrudimi (dále jen „správce daně“), obdržel dne 22. 2. 2017 podání žalobkyně označené jako „*Odvolání proti DPV na DPPPO*“, které podle jeho obsahu posoudil mimo jiné jako oznámení k zahájení řízení o přestupku podle § 67 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného v době, kdy bylo oznámení k zahájení řízení o přestupku posuzováno (dále jen „zákon o přestupcích“), ve věci podezření na porušení povinnosti mlčenlivosti úředních osob správce daně podle § 246 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Správce daně poté dne 6. 4. 2017 postoupil podání žalovanému, který byl s ohledem na § 246 odst. 3 daňového řádu, jako správní orgán nejbližše nadřízený správci daně, k jehož činnosti se povinnost mlčenlivosti v daném případě vztahovala, příslušný k projednání přestupku.

[2] Žalovaný dospěl k závěru, že k žalobkyní namítanému porušení mlčenlivosti ze strany úředních osob správce daně nedošlo. Neshledal proto důvod k zahájení řízení o přestupku a v souladu s § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích věc odložil. O tom ve smyslu § 66 odst. 4 téhož zákona vydal dne 17. 5. 2017 usnesení, které pouze poznamenal do spisu, a žalobkyni o tom zpravil prostřednictvím vyrozumění o odložení věci ze dne 18. 5. 2017.

[3] Dne 28. 6. 2017 obdržel žalovaný podání žalobkyně označené jako „*Odvolání proti odložení věci*“, na které reagoval sdělením ze dne 24. 7. 2017. V něm uvedl, že při postupu podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích správní orgán vydává usnesení, které se pouze poznamená do spisu, přičemž podle § 76 odst. 5 správního řádu nelze proti takovému usnesení podat opravný prostředek. K vyrozumění ze dne 18. 5. 2017 uvedl, že představovalo toliko neformální informaci o tom, že se věc odkládá.

II.

[4] Žalobkyně napadla sdělení žalovaného ze dne 24. 7. 2017 žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným usnesením odmítl.

[5] Dospěl totiž k závěru, že žalobou napadený úkon nenaplnňuje definiční znaky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy není rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního, tudíž je podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen a žaloba proti němu směřující je s ohledem na § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná.

III.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní napadá usnesení krajského soudu (dále jen „napadené usnesení“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti a jejím obsáhlém doplnění nesouhlasí s tím, že krajský soud odmítl její žalobu z důvodu, že směřuje proti úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a tudíž je ze soudního přezkumu vyloučen. Stěžovatelka má naopak za to, že úkon žalovaného ze dne 24. 7. 2017 označený jako „*Sdělení*“ je rozhodnutím ve smyslu citovaného ustanovení, a tudíž není ze soudního přezkumu vyloučen. Konkrétně se podle jejího názoru jedná o rozhodnutí o zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve věci jí namítaného porušení zásady neveřejnosti daňového řízení a související zásady mlčenlivosti správcem daně; a to i přesto, že je toto rozhodnutí označeno jako „*Sdělení*“ a žalovaný v něm vychází ze zákona o přestupcích.

[8] Stěžovatelka dále vytýká správním orgánům, že ač ona ve správním řízení namítala porušení zásady neveřejnosti zakotvené v § 9 daňového řádu a související zásady mlčenlivosti správcem daně, zúžily správní řízení pouze na zjišťování přestupkového jednání konkrétních osob ve smyslu § 246 daňového řádu. Stěžovatelka z toho důvodu také

pokračování

nesouhlasí s tím, že žalovaný vycházejí z § 246 daňového řádu zakotvujícího skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v porušení povinnosti mlčenlivosti úředními osobami postupoval následně podle zákona o přestupcích a nikoliv podle daňového řádu. Pokud žalovaný nakonec nevyhověl stěžovateličinu podání, neměl postupovat podle § 66 zákona o přestupcích, tedy věc odložit, ale podle § 106 daňového řádu řízení zastavit. Uvedené je důležité zejména s ohledem na to, že proti rozhodnutí o zastavení řízení je na rozdíl od vyrozumění o odložení věci možné brojit řádným opravným prostředkem.

[9] Stěžovatelka též namítá, že porušení kterékoliv ze zásad daňového řízení ze strany správce daně má nebo může mít dopad na zákonnost celého řízení. Nemají-li být tyto zásady správními orgány dodržovány, považuje právní úpravu § 9 daňového řádu a § 52 až 55 téhož zákona za bezobsažnou a nepodléhající právní ochraně a v takovém případě navrhuje, aby Nejvyšší správní soud předložil věc Ústavnímu soudu ke zrušení uvedených zákonných ustanovení.

IV.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout. Měl za to, že stěžovatelka nebyla k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. aktivně legitimována. K vyrozumění o odložení věci ze dne 18. 5. 2017 a sdělení ze dne 24. 7. 2017 žalovaný uvedl, že nepředstavují rozhodnutí ani v materiálním smyslu, neboť jimi nedošlo k založení, změně, zrušení či závaznému určení práv a povinností stěžovatelky. Žalovaný také zdůraznil, že o odložení věci v posuzovaném případě vydal usnesení, které pouze poznamenal do spisu, a stěžovatelku o tom zpravil vyrozuměním ze dne 18. 5. 2017; proti takovému usnesení přitom nelze podle § 76 odst. 5 správního řádu podat odvolání a vyrozumění o odložení věci představuje toliko neformální sdělení. Žalovaný také poukázal na to, že řízení o přestupku porušení povinnosti mlčenlivosti při správě daní, jehož skutková podstata je vymezena v § 246 daňového řádu, je podle zákona o přestupcích zahajováno z moci úřední. Pokud tedy stěžovatelka podala podnět k zahájení řízení o přestupku podle tohoto ustanovení, nemá právní nárok na to, aby bylo řízení skutečně zahájeno. Jak již vyslovil Ústavní soud v usnesení ze dne 26. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 345/01, neexistuje žádné ústavně zaručené subjektivní právo fyzické nebo právnické osoby na to, aby byla jiná osoba pro správní delikt stíhána.

V.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud poté posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, vyslovil, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Za uvedené procesní situace dále platí, že kasační soud posuzuje pouze závěry, které vedly k odmítnutí žaloby. Předmětem přezkumu je tak jen otázka, zda byly v řízení před krajským soudem splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby.

[15] Pro právě uvedené Nejvyšší správní soud neposuzoval stěžovatelčinu argumentaci, kterou správním orgánům vytýkala, že se ve správním řízení nevěnovaly obecně namítanému porušení zásady nevěřejnosti daňového řízení a související zásady mlčenlivosti správcem daně, tedy s ohledem na § 9 daňového řádu nepostupovaly v rámci tohoto zákona, ale zjišťovaly, zda se konkrétní úřední osoby správce daně nedopustily přestupku spočívajícího v porušení povinnosti mlčenlivosti ve smyslu § 246 daňového řádu, a tudíž vycházely především ze zákona o přestupcích.

[16] V nyní posuzované věci odmítl krajský soud žalobu z důvodu, že jí stěžovatelka brojila proti úkonu správního orgánu (sdělení ze dne 24. 7. 2017), který není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a je tudíž vyloučen ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) téhož zákona. Nejvyšší správní soud se proto zabýval povahou tohoto úkonu žalovaného, proti kterému směřovala stěžovatelčina žaloba; tedy tím, zda tento úkon je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. či nikoliv.

[17] K právě uvedenému kasační soud dodává, že napadené usnesení se této otázce věnuje opravdu spoře a je tak na samé hraně přezkoumatelnosti. Krajský soud však přes značnou stručnost své argumentace dospěl ke správnému závěru, proto by Nejvyšší správní soud považoval za přepjatý formalismus, pokud by jen z důvodu, aby odůvodnění napadeného usnesení bylo rozvedeno poněkud širěji, napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k podrobnějšímu doplnění důvodů. Pro stěžovatelku by tento postup nebyl příznivější, krajský soud by rozhodl stejně, pouze délka soudního řízení by se takto prodloužila.

[18] Z obsahu žaloby vyplývá, že stěžovatelka jí napadala sdělení ze dne 24. 7. 2017, které považovala za rozhodnutí, kterým podle ní žalovaný zamítl její odvolání proti vyrozumění žalovaného o odložení věci ze dne 18. 5. 2017. I toto vyrozumění považovala stěžovatelka za rozhodnutí, a to rozhodnutí vydané podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Současně v žalobě vytýkala postup správních orgánů, kterým k jejímu oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 22. 2. 2017 přistoupily.

[19] Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Dne 22. 2. 2017 stěžovatelka v rámci odvolání podaného proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob učinila i oznámení k zahájení řízení o přestupku ve věci

pokračování

možného porušení povinnosti mlčenlivosti úředních osob podle § 246 daňového řádu. Dne 17. 5. 2017 vydal žalovaný usnesení č. j. 22553/17/5100-41451-711647, o odložení uvedené věci, které pouze poznamenal do spisu. Následujícího dne (18. 5. 2017) stěžovatelku vyrozuměl o tomto postupu, tedy že neshledal podmínky pro zahájení řízení o přestupku či důvod pro postoupení věci podle § 71 zákona o přestupcích, a proto věc podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích odložil. Na uvedené vyrozumění o odložení věci stěžovatelka reagovala podáním ze dne 28. 6. 2017, nazvaným „*Odvolání proti odložení věci*“. Žalovaný jí na to sdělením ze dne 24. 7. 2017 vysvětlil, že při postupu podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích správní orgán vydává usnesení, které se pouze poznamená do spisu, přičemž podle § 76 odst. 5 správního řádu nelze proti takovému usnesení podat opravný prostředek. K vyrozumění ze dne 18. 5. 2017 doplnil, že představovalo toliko neformální informaci o tom, že se věc odkládá. Proti sdělení ze dne 24. 7. 2017 následně žalobkyně podala žalobu, o níž rozhodl krajský soud nyní napadeným usnesením.

[20] Obecně k porušení povinnosti mlčenlivosti úředními osobami ve smyslu § 246 daňového řádu Nejvyšší správní soud uvádí, že sice představovalo v době, kdy bylo stěžovatelčino oznámení k zahájení řízení o přestupku posuzováno, přestupek spáchaný při správě daní (nebo alespoň z této správy vycházející), při jeho objasňování a projednávání však nešlo o vlastní správu daní a příslušný správní orgán o něm proto nevedl daňové řízení, a nepostupoval tudíž podle daňového řádu.

[21] Příslušný správní orgán (žalovaný) naopak správně postupoval podle obecného zákona k projednání přestupků, jímž byl v rozhodné době zákon o přestupcích, podpůrně pak podle univerzálního procesního předpisu pro správní řízení - správního řádu. Řízení o přestupku podle § 246 daňového řádu správní orgán zahajuje z úřední povinnosti podle zákona o přestupcích, přičemž podkladem pro takový postup je mu zpravidla jeho vlastní poznatek, podnětem však může být i oznámení jiného státního orgánu, orgánu policie nebo obce, jakož i právnické osoby nebo občana o přestupku. Ze zákonem stanovených důvodů zakotvených v § 66 odst. 3 zákona o přestupcích je příslušný správní orgán oprávněn věc odložit ještě před samotným zahájením správního řízení. Tak tomu bylo i v souzené věci.

[22] Žalovaný, shledal-li, že stěžovatelčino oznámení učiněné podáním ze dne 22. 2. 2017 neodůvodňovalo zahájení řízení o přestupku podle § 67 odst. 2 zákona o přestupcích, nepochybil, pokud věc odložil podle § 66 odst. 3 písm. a) téhož zákona. V souladu s § 66 odst. 4 zákona o přestupcích o odložení věci vydal usnesení ze dne 17. 5. 2017, které poznamenal do spisu a stěžovatelku o odložení věci vyrozuměl. Podle § 76 odst. 5 správního řádu se přitom proti usnesení, které se pouze poznamená do spisu, nelze odvolat (ani podat rozklad). Na tom nic nemění skutečnost, že se současně způsob vyřízení oznámení k zahájení řízení formou odložení věci oznámí též osobě dotčené jednáním podezřelého (srov. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích).

[23] Jak bylo shora uvedeno, ve věci oznámení k zahájení řízení o přestupku podle § 246 daňového řádu se postupuje podle zákona o přestupcích, resp. podle správního řádu, nikoliv podle daňového řádu. Usnesení o odložení věci poznamenané do spisu a tím spíše (jak mylně dovozuje stěžovatelka) následné vyrozumění o odložení věci nemohlo představovat rozhodnutí o zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Takový obsah a povahu nebylo možno danému úkonu přisoudit; daňový řád se zde nepoužil.

[24] Také stěžovatelčino podání ze dne 28. 6. 2017 nazvané „*Odvolání proti odložení věci*“ se vztahovalo k procesu vyřízení oznámení k zahájení řízení o přestupku a aplikovala se na něj opět právní úprava zákona o přestupcích, resp. správního řádu. Jelikož proti usnesení o odložení věci nebylo možno se odvoláním bránit, neboť to zapovídá správní řád, bylo na místě, aby žalovaný postupoval podle § 81 a následujících správního řádu; výsledkem tohoto postupu by bylo rozhodnutí o nepřípustnosti podaného odvolání (srov. § 92 odst. 1 správního řádu). Toto pochybení však nemělo a nemohlo mít jakýkoliv vliv na posouzení povahy žalobou napadeného sdělení ze dne 24. 7. 2017, o němž soud pojedná dále.

[25] Kasační soud předně opakuje, že správce daně posoudil část obsahu prvního podání stěžovatelky ze dne 22. 2. 2017 označeného „*Odvolání proti DPV na DPPO*“ jako oznámení k zahájení řízení o přestupku podle § 67 odst. 2 zákona o přestupcích ve věci podezření na porušení povinnosti mlčenlivosti úředních osob správce daně podle § 246 daňového řádu a postoupil je k posouzení žalovanému.

[26] Nejvyšší správní soud ohledně oznámení k zahájení řízení o přestupku podle § 67 odst. 2 zákona o přestupcích již v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 As 57/2008 – 35, vyjádřil, že „*[v] případech přestupků, o nichž vede správní orgán řízení pouze z úřední povinnosti, může fyzická či právnická osoba na spáchání přestupku upozornit podnětem, podání podnětu jí však nezakládá žádná subjektivní práva v řízení. V tomto řízení má stát, kterému byly oznámeny skutečnosti svědčící o existenci přestupku, prostřednictvím pověřeného správního orgánu povinnost projednat, zda se přestupek stal či nikoliv – osoba podávající podnět již nemá na průběh řízení žádný vliv (není-li účastníkem řízení z jiného titulu, nežli podání podnětu či oznámení)[...].*“

[27] Jinými slovy, oznámení, které stěžovatelka učinila dne 22. 2. 2017, nezakládalo její právo na zahájení daného řízení (o přestupku), to se zahajovalo z moci úřední. Stěžovatelka proto nemohla být na svých veřejných subjektivních právech odložením věci jakkoliv dotčena, a tím spíše nemohlo k dotčení jejích práv dojít následným sdělením, které, stejně jako vyrozumění o odložení ze dne 18. 5. 2017, mělo ryze informační charakter.

[28] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"),*

pokračování

může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na právě uvedené nepochybuje o obsahu a povaze sporného úkonu žalovaného. Žalovaný jej učinil za účelem objasnění svého procesního postupu ve věci stěžovatelčina oznámení k zahájení řízení o přestupku ze dne 22. 2. 2017 a s ohledem na stěžovatelkou následně podané „*Odvolání proti odložení věci*“ ze dne 28. 6. 2017. Toto sdělení sice bylo úkonem správního orgánu, nesplňovalo však zmíněné definiční znaky rozhodnutí vyplývající z § 65 odst. 1 s. ř. s. Nedošlo jím totiž ke vzniku, změně, zániku či závaznému určení práva nebo povinnosti. Lze dodat, že k dotčení na právech v důsledku odložení věci by mohlo dojít nanejvýš v případě přestupků návrhových (srov. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích). O takový přestupek zde však zjevně nešlo.

[30] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelčina žaloba směřovala proti úkonu správního orgánu (sdělení ze dne 24. 7. 2017), který není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Je tudíž podle § 70 písm. a) tohoto zákona ze soudního přezkoumání vyloučen. Z tohoto důvodu také krajský soud nepochybil, odmítl-li žalobu pro nepřípustnost ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[31] Kasační soud současně považuje za potřebné opětovně zdůraznit (srov. odst. [14]), že v nyní souzené věci nešlo o posouzení jejího merita, tedy použití zásady nevěřejnosti v daňovém řízení, resp. otázky mlčenlivosti úředních osob, nýbrž o zákonné posouzení podmínek pro odmítnutí žaloby. Z uvedeného důvodu také nepřicházelo v úvahu předložení věci Ústavnímu soudu k případnému zrušení části druhé, hlavy IV daňového řádu (konkrétně § 52 až § 55 uvedeného zákona), jakož i § 9 odst. 1 téhož zákona, jak se dožadovala stěžovatelka. Ani krajský soud, ani soud kasační uvedenou právní úpravu daňového řádu v souzené věci nemohly z důvodu nepřípustnosti žaloby aplikovat. Ve smyslu § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, je však soud oprávněn podat návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení jen v souvislosti se svou rozhodovací činností podle čl. 95 odst. 2 Ústavy; k tomu v souzené věci nedošlo.

[32] Nakonec je třeba stěžovatelce přitakat, že skutečně může nastat situace, že porušení namítaných zásad mlčenlivosti či nevěřejnosti daňového řízení může mít vliv na zákonnost tohoto řízení, resp. z něj vzešlého rozhodnutí. Má-li stěžovatelka za to, že k takové situaci došlo, nic jí nebrání uvedenou argumentaci uplatnit v řízení proti rozhodnutí vydanému v daňovém řízení, zde tedy ve věci týkající se dodatečného platebního výměru a případně odvolání proti němu. Rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru je již způsobilým předmětem soudního přezkumu v řízení před správními soudy ve správním soudnictví. Efektivní ochrany dodržování uvedených zásad se tak právě touto cestou může stěžovatelka domoci, nikoli však v ryze obecné rovině (jak lze vyčíst ze stěžovatelčiny žaloby v nynější věci), nýbrž ve spojitosti s konkrétním posuzovaným případem, jenž se jí týká.

VI.

[33] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[35] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem JUDr. Ladislavem Sádlikem, jemuž byla činnost advokáta pozastavena, a proto s ním kasační soud dále nejednal. Přitom kasační soud ověřil, že Česká advokátní komora dosud neurčila zástupce tohoto advokáta v souladu s § 27 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. S ohledem na skutečnost, že tento zástupce učinil veškeré potřebné úkony nezbytné k účinnému hájení stěžovatelčiných práv v řízení o kasační stížnosti (sepis kasační stížnosti a její obsáhlé odůvodnění, včetně reakce k vyjádření žalovaného), Nejvyšší správní soud nepovažoval za nezbytné, aby stěžovatelka byla v řízení dále zastoupena jiným advokátem přesto, že si je vědom zákonného požadavku na povinné zastoupení v řízení o kasační stížnosti podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Jediným důvodem, pro který by v řízení namísto původního zástupce měl vystupovat zástupce jiný, jehož by si stěžovatelka zvolila, by totiž bylo doručení tohoto rozsudku do datové schránky takového zástupce. Žádných dalších úkonů již v řízení o kasační stížnosti není ze strany stěžovatelky třeba. Nejvyšší správní soud pro právě uvedené nepovažoval v nynější věci za souladné se zásadou procesní ekonomie trvat pouze za tímto účelem (doručení rozsudku) na tom, aby si stěžovatelka zvolila jiného zástupce. Jak již bylo uvedeno, pouze tím, že tento rozsudek bude doručen stěžovateli do vlastních rukou a nikoliv k rukám jí zvoleného zástupce, nejsou nikterak oslabena její práva, která v řízení má a není to ani na újmu jejich účinnému uplatnění v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu